

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา เป็นการศึกษาค้นคว้าที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน สามารถสรุป อภิปรายผลพร้อมทั้งข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยบางประการที่อาจมีความสัมพันธ์กับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนทั้งหมด 35 คน เนื่องจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนค่อนข้างดี โดยมีคะแนนเกรดเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับดี และมีนักเรียนที่เคยเขียนเรียงความภาษาไทยจนได้รับรางวัลระดับประเทศมาแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ ข้อสอบการเขียนเรียงความภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยคะแนนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้จากการตรวจเรียงความของครูผู้สอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเจ้าของภาษา จำนวน 2 ท่าน ส่วนคะแนนการเขียนเรียงความภาษาไทยได้จากการตรวจเรียงความของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยที่มีประสบการณ์การสอนการเขียนเรียงความภาษาไทย อย่างน้อย 5 ปี จากโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 2 ท่าน หลังจากนั้นจึงนำคะแนนการเขียนเรียงความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ยและนำไปวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเรื่อง My holiday โดยกำหนดความยาวของเรียงความตั้ง 100 – 150 คำ เว้นระยะเวลาในการเขียนเรียงความ 1 สัปดาห์ แล้วให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาไทยเรื่อง "วันหยุดของฉัน" หลังจากนั้นในสัปดาห์ถัดไปให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาไทยเรื่อง "สถานที่ที่น่าสนใจ" และอีกหนึ่งสัปดาห์ให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเรื่อง Interesting Place เมื่อเสร็จแล้วนางานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษส่งให้ครูผู้สอนภาษาซึ่งเป็นเจ้าของภาษา จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบให้คะแนน และนางานเขียนเรียงความภาษาไทยส่งให้ครูภาษาไทย จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบให้คะแนน หลังจากนั้น ผู้วิจัยนำคะแนนเรียงความของนักเรียนแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ย และนำมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษและภาษาไทยของนักเรียนแต่ละคนที่ได้จากการตรวจให้คะแนนของครูผู้สอนมาหาค่าเฉลี่ยแล้วนำมาคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนเรียงความภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's r Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.59

2. คะแนนการเขียนเรียงความภาษาไทยกับคะแนนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.26 ซึ่งลำดับในการเขียนเรียงความภาษาไทยก่อนหรือหลังไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนเรียงความอังกฤษและเรียงความภาษาไทย

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผลการเรียนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับปานกลางค่อนข้างสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความรู้และทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนอาจเป็นส่วนสำคัญต่อการเขียนเรียงความในภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสุภาณี ชินวงศ์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ ความสามารถทางภาษา ความรู้ภูมิหลัง และประเภทของงานเขียน ความสามารถในการเขียนที่สอดคล้องกับความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเขียนที่อาจจะได้เรียนรู้จากภาษาแม่มีผลต่อคุณภาพของงานเขียน เนื่องจากความรู้ของภาษาที่สองจะเป็นปัจจัยเสริมให้คุณภาพงานเขียนดีขึ้น นอกจากนี้ตรงกับผลการศึกษาของ ไพรินทร์ ยิ้มศิริ (2547) ซึ่งได้ทำวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนตามรูปแบบ STAD ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองในระดับดีจะต้องมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความสามารถด้านเนื้อหา
2. ความสามารถด้านการเรียบเรียง
3. ความสามารถด้านคำศัพท์

และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Gelderen และคณะ (2003) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความรู้ทางภาษา, ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ความชำนาญในการใช้ภาษาที่ 1 (ภาษาต้น) และภาษาที่ 2 (ภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนระดับเกรด 8 เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานของภาษาที่ 1 และความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการเขียนโดยรวมทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ Cumming (1989) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความชำนาญและความรู้ในภาษาที่ 2 ที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 เพื่อศึกษาหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ในภาษาที่ 2 เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพและความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าความสามารถในการเขียนและความรู้พื้นฐานในภาษาที่สองมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

2. ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่าทักษะการเขียนอาจถ่ายโอนไปมาได้ถ้านักเรียนมีประสบการณ์ในการเขียนเรียงความก็อาจถ่ายโอนทักษะนี้ไปใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ แต่การที่ค่าสหสัมพันธ์มีระดับค่อนข้างต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับความรู้ภาษาอังกฤษซึ่งอาจบ่งชี้ว่าระดับความสามารถในภาษาอังกฤษอาจเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญกว่า แม้จะเขียนภาษาไทยได้ดี แต่ทักษะ

ภาษาอังกฤษยังไม่ถึงระดับต่ำสุดที่จะสามารถใช้ภาษาได้ดี (threshold level) ก็อาจจะไม่สามารถนำทักษะการเขียนในภาษาไทยมาใช้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Sasaki & Hirose (1996) ที่ได้ศึกษาเรื่องความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาญี่ปุ่น โดยให้เขียนเรียงความภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาปัจจัยที่อาจจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 และกลวิธีในการเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาที่สอง ความสามารถในการเขียนภาษาที่สองนอกจากจะขึ้นอยู่กับพื้นฐานของภาษาที่สองแล้ว ยังขึ้นอยู่กับความรู้ภูมิหลังของผู้เขียนอีกด้วย ซึ่งแบ่งความรู้ภูมิหลังออกเป็น 3 ประเภท คือ ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเนื้อหา และความรู้ด้านรูปแบบการเรียบเรียงเนื้อความ ความรู้ภูมิหลังมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่สอง และเป็นไปได้ที่ผู้เขียนจะถ่ายโอนความรู้ภูมิหลัง และความรู้เกี่ยวกับการเขียนในภาษาแม่มาใช้ในการเขียนภาษาที่สอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hirose (2003) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการเรียบเรียงภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ในงานเขียนของนักเรียนญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษฐานะเป็นภาษาที่ 2 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการอนุมานในการเรียบเรียงจากภาษาที่ 1 มาใช้ในการเขียนภาษาที่ 2 และกลไกการเรียบเรียงภาษาที่ 1 มีความสัมพันธ์กับงานเขียนภาษาที่ 2 กล่าวคือนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเขียนเรียงความในภาษาที่ 1 สูง ก็จะมีความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ในระดับที่สูงเช่นกัน ซึ่งเป็นผลมาจากการที่นักเรียนใช้วิธีการอนุมานความรู้ในการเขียนภาษาที่ 1 มาประยุกต์ใช้ในการเขียนภาษาที่ 2 ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยของกับ Yun (2007) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่สามารถอธิบายความสามารถของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษฐานะเป็นภาษาที่ 2 ในการทดสอบการเขียนเรียงความ เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 กับความแปรปรวนในเนื้อหาการเขียนเรียงความ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) .422 นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยด้านความรู้พื้นฐานภาษาที่ 2 เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อระดับความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 และปัจจัยด้านความรู้ในการเขียนภาษาที่ 1 สามารถถ่ายโอนไปใช้ในการเขียนภาษาที่ 2 อีกด้วย และยังมีงานวิจัยของ Kubota (1998) ได้ทำการสำรวจการถ่ายโอนภาษาที่ 1 ไปสู่ภาษาที่ 2 ในงานงานเขียนของนักศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนในระดับมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า จำนวนร้อยละ 50 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบในการเขียนของภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 เหมือนกัน นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนของโครงสร้างในภาษาญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับภาษาอังกฤษ และยังมีปัจจัยบางประการที่แสดงให้เห็นว่าความสามารถ

ในการเขียนภาษาที่ 1 ,ความรู้พื้นฐานในภาษาอังกฤษ และประสบการณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ มีผลต่อคุณภาพและความสามารถในการเขียนของเรียงความภาษาอังกฤษ และWang & Wen (2002) ได้ทำการสำรวจภาษาที่ 1 ที่ใช้ในกระบวนการเขียนภาษาที่ 2 กรณีศึกษานักเขียนชาวจีน 16 คน เพื่อศึกษาวิธีการเขียนที่นักเรียนชาวจีนใช้ความรู้ในภาษาแม่ในงานเขียนภาษาที่ 2 และศึกษาว่าภาษาที่ 1 มีผลต่อความรู้พื้นฐานภาษาที่ 2 และงานเขียนภาษาที่ 2 อย่างไร ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาจะใช้วิธีถ่ายโอนกลไกการเขียนในภาษาแม่(ภาษาจีน)มาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Krashen & Lee (2004) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาที่สองของนักเรียนชาวไต้หวัน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 และความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r = 0.43$) ซึ่งมีปัจจัยบางประการที่บ่งชี้ว่านักเรียนได้ถ่ายโอนความรู้ในการเขียนในภาษาที่ 1 มาใช้ในการเขียนภาษาที่ 2

ผลจากการวิจัยเรื่องการศึกษาค้นคว้าวิจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน กล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัจจัยด้านความรู้พื้นฐานรายวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ นักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษสูงจะสามารถเขียนเรียงความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้ดี ส่วนลำดับในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษก่อนภาษาไทย หรือการเขียนเรียงความภาษาภาษาไทยก่อนภาษาอังกฤษไม่มีผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าแนวโน้มความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ นักเรียนที่ได้คะแนนจากการเขียนเรียงความภาษาไทยในระดับสูง ก็จะได้คะแนนในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษสูงด้วย แม้ว่าค่าสหสัมพันธ์จะค่อนข้างต่ำ และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบข้อเสนอแนะที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรให้ความรู้พื้นฐานในภาษาที่สอง เกี่ยวกับโครงสร้างประโยค หลักไวยากรณ์ คำศัพท์ กระบวนการเขียน วิธีการเรียบเรียงภาษา
2. ครูผู้สอนควรส่งเสริมทักษะการเขียนของนักเรียนโดยให้มีโอกาสฝึกฝนการเขียนเรียงความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความทั้งสองภาษา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการและกลไกการเขียนที่นักเรียนใช้ในการเขียนเรียงความภาษาไทยว่ามีการถ่ายโอนมาใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษด้วยหรือไม่
2. สำหรับการวิจัยในหัวข้อเดียวกัน ผู้วิจัยควรจะใช้ข้อสอบวัดความรู้มาตรฐานระดับชาติ เช่น ข้อสอบ NT, O-Net, A-Net เพื่อทดสอบวัดความรู้ที่มีมาตรฐานกว่าในรายวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างแทนการใช้คะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจมีความแปรปรวนไปตามแต่ละโรงเรียน